

Avtorski projekt

Pravljice našega otroštva

PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE

**Vse, kar vidiš,
lahko postane pravljica,
in vse, česar se dotakneš,
zgodba.**

Hans Christian Andersen

4 Zasedba

6 Jernej Lorenci

14 Govoreči kamen
Indijanska pravljica

62 Kontakti

Koprodukcija
Prešernovo gledališče Kranj
Sezona 2021/2022, uprizoritev 5 | Premiera 25. aprila 2022
Slovensko narodno gledališče Nova Gorica
Sezona 2022/2023, uprizoritev 2 | Premiera 19. in 20. oktobra 2022 na malem odru SNG Nova Gorica

Avtorski projekt

Pravljice našega otroštva

2022
Krstna uprizoritev

Režiser **Jernej Lorenci**
Dramaturg **Matic Starina**
Koreograf in asistent režiserja **Gregor Luštek**
Scenograf **Branko Hojnik**
Kostumografka **Belinda Radulović**
Skladatelj **Branko Rožman**
Lektorica **Maja Cerar**
Oblikovalec svetlobe **Borut Bučinel**
Oblikovalec maske **Matej Pajntar**
Asistentka režiserja (študijsko) **Živa Bizovičar**
Asistenti – opazovalci **Marko Rengeo, Lucija Trobec, Luna Pentek**
Asistent dramaturga (študijsko) **Nik Žnidaršič**
Asistentka scenografa **Ana Johana Scholten**

Vodja predstave **Kaja Trkman**
Tehnični vodja **Aleksander Blažica**
Oblikovalci zvoka in videa **Borut Čelik, Vladimir Hmeljak in Stojan Nemeč**
Lučni mojstri **Marko Polanc, Renato Stergulc in Marko Vrkljan**
Rekviziter **Damijan Klanjšček**
Frizerki in maskerki **Hermina Kokaš in Katarina Laharnar**
Garderoberki **Jana Jakopič in Mojca Makarovič**
Odrski mojster **Staško Marinič**
Odrski tehniki **Dean Petrovič, Bogdan Repič in Dominik Špacapan**
Vrviščarja **Damir Ipavec in Ambrož Jakopič**
Odrski delavec **Jurij Modic**
Mojster krojač **Robert Žiković**
Šivilji **Marinka Colja in Tatjana Kolenc**
Mizarja **Mark Mattiazzi in Marko Mladovan**

Predstava ima odmor.

Iztok Mlakar
Doroteja Nadrah
Vesna Pernarčič
Darja Reichman
Blaž Setnikar
Urška Taufer
Gregor Zorc k. g.

Jernej Lorenci

Na zadnji strani fotografije *Deček z darilom* piše: »Novo leto, 1975.«

Na fotografiji je Jernej Lorenci, torej jaz, star dve leti in – približno – deset dni. Rojen sem 17. decembra, a dogodek na fotografiji – novoletno obdarovanje – je bil gotovo pred 31., saj nisem doma. Glede na stole in ozadje (in nekakšen praspomin) gre verjetno za Srednjo živilsko in gostinsko šolo v Mariboru, kjer je moja mama Jožica takrat učila slovenski jezik. V prozorni vrečki večbarvni leseni vlakec. Zdi se mi, da se ga spomnim, a nisem prepričan; morda pa gre le za spomin na prav to fotografijo. Ne vem.

To sem jaz. Sem bil jaz. Pred skoraj pol stoletja.

Močno stiskam darilo. Mezinec na levi gre malce po svoje, ne stiska: to počnem še danes, kadar prijemljem kozarec na primer: žena se mi takrat ljubeče posmehuje.

Med sprednjima zobkoma je razmik. Danes ga ni več, so luknje, zadaj. Oči so, kolikor je mogoče razbrati, pa tudi po pripovedih (pripovedih mame), svetlo modre. Danes so nekakšna neberljiva modrozelenosiva mešanica. Nosek majhen. Danes velik luknjičast krompir. Lasje »barve pšenice v lahnem vetru«, kot bi rekla moja mama. Danes čisti dolgčas, pod njimi se boreja.

Všeč so mi srajca, hlače, čevljički.

To sem torej jaz. To vem, ker imam fotografijo; in ker jo tu in tam pogledam. Toda če je ne bi imel in če je ne bi tu in tam pogledal, če je recimo sploh nikoli ne bi videl – bi vedel, da sem to jaz?

Kaj sploh imava skupnega, Jernej na fotografiji in Jernej tu za računalnikom? Sem tisti Jernej na fotografiji res jaz, Jernej zdaj in tukaj, za računalnikom; ali sem še zmeraj tisti jaz, ki je na fotografiji?

Druga fotografija: *Deček z očetom in (skoraj zagotovo) sestro*, letnik 1977

Na fotografiji Jernej, torej jaz, star štiri leta, štiri in pol morda; sklepam po oblačilih – ni več zima. Ob meni moj oče, na vaši levi, desno pa – skoraj zagotovo – moja starejša sestra Andreja.

Oči, lasje, zaprta usta. Na desnem licu znamenje: pika, bradavica. Še danes je tu. Droben dokaz, da gre za isto osebo. Deček gleda v kamero.

Kaj misli? Ta trenutek? Kaj čuti?

Kaj misli sicer? Kaj hoče? O čem sanja? Česa se boji?

Za objektivom Danilo Škofič, fotograf časnika *Večer*, naš družinski prijatelj. Umrl je pred petimi, šestimi, morda že sedmimi leti. Kot otrok sem se ga malce bal. Zdel se mi je strog; z visokim čelom, skrbno začesanimi lasmi, drobnimi očali, vzravnano hojo.

Šele kasneje sem vedel, da je Danilo pač zadržan človek in skoraj pregovorno urejen. Tih, samotarski. Tudi moj oče je že mrtev.

14. oktobra letos bo deset let.

Prizor z očetom: Nimam pojma, koliko let sem imel. Rekel bi, da so bila leta vrtca. Pet, šest, ne vem. Slika je taka: popoldan, zunaj sonce, spalnica staršev. Rumenookerrjave vzorčaste tapete; polžasti, školjkasti vzorci, kot valovi, sedemdeseta. Na postelji oče in jaz. Oče spi. (Popoldanski spanec, takrat smo morali biti tiho. Šele kasneje sem razumel, da je šlo za alkoholni popoldanski spanec, mnogo kasneje, ko sem takšne spance potreboval tudi sam.) Oče spi na zunanjem robu postelje. Jaz ležim med njim in steno. Buden sem. A sanjam.

Pravzaprav gre za mojo najzgodnejšo moro, ne nujno nočno, ne nujno spečo.

Nekakšna brezoblična gmota, kot težek utripajoč oblak, kot premikajoč se svitek plinov, se bliža in oddaljuje, dva koraka bližje, en nazaj. Napihuje se in prazni, napihuje, prazni, spet in spet.

Temna je, sivočrna, a spreminja svojo sivino in črnino, v stalnem spreminjaju, gibanju, napihovanju in praznjenju je, ves čas, spet in spet.

In oddaja glas, enako brezobličen, enako temen, nekje od spodaj prihaja, kot iz zemlje, kanalizacije, nabrekel glas, ki se približuje in oddaljuje. Sikanje, šepetanje, bučanje, pritajeno rohnenje, grgranje, stokanje, ječanje, dušenje, mrmranje, neslišno tuljenje: vse hkrati. Spet in spet.

Oči imam odprte – vsaj tako se mi zdi – a gmota se približuje, ne morem je pregnati, ugasniti, premagati. Vem, da je oče ob meni, a si ga ne upam zbuditi. Ne vem, kako se konča.

A gmota prihaja pogosto. In nikoli ne dobi jasnih potez, nobene oblike nikdar.

Morda prav on, Jernej na fotografiji *Deček z očetom in (skoraj zagotovo) sestro*, sanja te sanje.

In velikokrat ga je, Jerneja na fotografiji, bolet trebušček (takrat je bil trebušček, ja). In spomnim se: sedim na stranišču in me boli, zelo boli, zdi se mi, da jočem. Kličem mamo, da me boli. In mama pride. Počepne predme, roke mi položi na kolena, pravi, da to pomaga, in jaz ji verjamem. Potem zapoje. *Od železne ceste* Franceta Prešerna.

In je bolje. Bolečina popusti. Zmeraj je bolje, ko me mama drži za kolena, ko mi poje.

Morda ni res, da mi poje takrat, ko me boli trebuh, morda ne prav te pesmi. A *Od železne ceste* je moj prvi spomin na mamo. In spomnim se, da gre železna cesta, tako sem jo doživljal takrat, neskončno daleč, da je tam zunaj en velik, ogromen svet. Tak svet, ki me malce plaši, malce pa tudi kliče in vabi.

Jernej na fotografijah, prizor Jerneja s spečim očetom in prizor Jerneja s pojočo mamo. Nekdanji Jernej, ki sem jaz in nisem. In neki prihajajoči, bodoči Jernej, ki bom in ne bom jaz. Kaj jih družijo? Nekdanjega, sedanjega in bodočega? Kaj povezuje? Kaj vozla? Kateri noži so in bodo rezali niti klobke?

Trije Jerneji. Trije prašički.

Jernej Lorenci

Govoreči kamen

Indijanska pravljica

V neki vasi plemena Seneka je živel deček, ki sta mu oče in mati umrla, ko mu je bilo komaj nekaj tednov. Zanj je skrbela neka znanka njegovih staršev. Imenovala ga je Poješaon – Sirota.

Deček je odrasel v zdravega, živahnega fanta. Ko je bil zadosti star, mu je krušna mati dala lok in puščice in mu dejala:

»Čas je, da se naučiš loviti. Jutri zjutraj se odpravi v gozd in postreli vse ptice, kar jih boš našel.«

Ženska je vzela suhih koruznih storžev, odluščila zrnje in ga sprajžila na vroči žerjavici. Zjutraj je dala nekaj zrnja fantu za zajtrk, nekaj pa mu ga je zavila v kos irhovine in mu naročila, naj ga vzame s seboj, ker bo ves dan zdoma in lačen.

Poješaon se je odpravil na lov in lovska sreča mu je bila naklonjena. Opoldne je sedel in se odpočil ter pojedel pečeno koruzo, nato pa nadaljeval z lovom do srede popoldneva. Ko je krenil proti domu, je nosil lep niz ptic.

Naslednje jutro je Poješaonova krušna mati fantu spet dala pečene koruze. Medtem ko je jedel, mu je zabičevala, da se mora na lovu čimbolj potruditi, zakaj če bo uspešen na lovu, se mu bo vedno dobro godilo.

Fant je vzel lok in puščice in malo culico pečene koruze, pa se odpravil v gozd. Spet je naletel na mnogo ptic. Opoldne je pojedel svojo koruzo in pri tem razmišljal o materinih besedah. Rekel si je:

»Prav tako storim, kot mi je rekla mati, kajti tako bom lahko nekoč lovil veliko divjad.«

Poješaon je lovil vse do večera in se vrnil domov s še večjim nizom ptic kot prejšnji dan. Krušna mati se mu je zahvalila in rekla:

»No, vidiš, zdaj si mi pa že odvzel del skrbi za najino hrano.«

Zgodaj zjutraj naslednjega dne je bil fantov zajtrk že pripravljen in brž ko ga je pospravil, je vzel svojo culico s pečeno koruzo in se spet odpravil zdoma. Odšel je v gozd globlje kot drugi dan in se vrnil z nočjo s še večjim nizom ptic. Krušna mati ga je pohvalila in se mu zahvalila.

Vsak dan je fant prinesel domov več ptic kot prejšnji dan. Deveti dan je nastrelil toliko ptic, da jih je prinesel domov na hrbtu. Njegova krušna mati jih je porazdelila v majhne svežnje po tri ali štiri skupaj in jih razdelila svojim sosedom.

Deseti dan se je fant spet odpravil na lov in ker se je vsak dan podal globlje v gozd kot prejšnji dan, je tokrat zašel dalj kot kdajkoli prej. Okrog poldneva se mu je zrahljala tetiva, s katero je imel privezana peresa na svojo puščico. Ozrl se je za prostorom, kamor bi lahko sedel, ko bo odvezal in znova pritegnil tetivo. Zagledal je majhno jaso in sredi nje visok, gladek, okrogel kamen z ravnim vrhom. Stopil je k njemu, se povzpел nanj in sedel. Odvil je tetivo in jo dal v usta, da bi jo razmočil, nato pa je ponovno uredil peresa na puščici. Ko jih je ravno spet hotel privezati, je zaslišal glas, ki je nekje čisto blizu njega spregovoril:

»Ali hočeš, da ti pripovedujem zgodbe?«

Poješaon se je ozrl, pričakujoč, da bo zagledal človeka. Ker ni videl nikogar, je pogledal še za kamen in okoli njega, potem pa spet začel pritrjevati peresa na puščico.

»Ali hočeš, da ti pripovedujem zgodbe?« se je spet oglasilo prav poleg njega. Naj se je še tako oziral na vse strani, nikjer ni bilo nikogar. Fant se je odločil, da bo dobro pazil in odkril, kdo se norčuje iz njega. Odložil je delo in prisluhnil. Ko je glas spet vprašal:

»Ali hočeš, da ti pripovedujem zgodbe?« je ugotovil, da prihaja iz kamna, pa brž sam vprašal:

»Kaj pa je to? Kaj se pravi, pripovedovati zgodbe?«

»To se pravi, pripovedovati o tistem, kar se je zgodilo pred davnimi časi. Če mi daš svoje ptice, ti bom pripovedoval zgodbe.«

»Ptice so tvoje.«

Kakor hitro je fant obljubil kamnu ptice, je ta začel pripovedovati o stvareh, ki so se dogodile pred davnimi časi. Komaj je bila ena zgodba pri kraju, že se je začela druga. Fant je sedel s sklonjeno glavo in poslušal. Ko se je začelo večeriti, je kamen dejal:

»Sedaj bova počivala. Pridi spet jutri. Če te kdo vpraša, kje imaš svoje ptice, mu odgovori, da so že redke, ko si jih toliko pobil, in moraš zato zelo daleč v gozd, če hočeš sploh katero najti.«

Ko se je vračal domov, je fant ustrelil pet ali šest ptic. Krušna mati ga je spraševala, kako to, da je prinesel le tako malo ptic, pa ji je odvrnil, da so postale redke in je moral daleč ponje.

Naslednje jutro se je Poješaon odpravil zdoma s svojim lokom in puščicami in culico pražene koruze. Vendar pa je pozabil loviti ptice, zakaj ves čas je premišljeval le o zgodbah, ki mu jih je povedal kamen. Le če se je kakšna ptica spustila tik nad njega, jo je ustrelil, sicer pa je hitel naravnost naprej, k jasi sredi gozda. Ko je prispel tja, je položil svoje ptice na kamen in zaklical:

»Prišel sem. Tu so ptice, ti pa mi pripoveduj zgodbe.«

Kamen je pripovedoval zgodbo za zgodbo. Ko se je začelo mračiti, je dejal:

»Sedaj pa morava počivati do jutra.«

Na poti domov je fant iskal ptice, vendar je bilo pozno in jih je ujel le nekaj.

Tisto noč je krušna mati povedala sosedom, kako je Poješaon prve dni prinašal z lova dolge nize ptic, sedaj pa se vrača iz gozda le s štirimi ali petimi pticami, čeprav prebije tam ves dan od jutra do noči. Govorila je, da je v tem nekaj nenavadnega – menila je, da bodisi ptice zametuje bodisi jih daje kakšni živali ali pa morda po ves dan lenari, namesto da bi lovil. Najela je nekega fanta, da bi sledil Poješaona in ugotovil, kaj počne.

Naslednje jutro je ta fant vzel svoj lok in puščice in sledil Poješaona, vendar tako, da je bil vedno skrit njegovemu pogledu, med potjo pa je sem in tja tudi ustrelil kakšno ptico. Poješaon je ujel mnogo ptic. Potem pa je iznenada, nekako sredi dopoldneva, krenil proti vzhodu in se spustil v tek, kolikor so ga nesle noge. Fant mu je sledil do jase v gozdu in tam videl, kako je Poješaon splezal na velik okrogel kamen in sedel nanj. Pripilazil se je bliže in zaslišal neko govorjenje. Ker ni videl človeka, s katerim se je Poješaon pogovarjal, je vstal iz skrivališča in vprašal:

»Kaj pa počneš tu?«

»Zgodbe poslušam.«

»Kaj pa so to – zgodbe?«

»Pripovedi o tem, kar se je zgodilo pred davnimi časi. Položi svoje ptice na ta kamen in reci: 'Prišel sem poslušat zgodbe.'«

Fant je storil tako in nemudoma je kamen začel pripovedovati. Fanta sta ga poslušala vse do sončnega zahoda, takrat pa je kamen dejal:

»Sedaj bomo počivali. Pridita spet jutri.«

Na poti domov je Poješaon ujel tri ali štiri ptice.

Ko je ženska vprašala fanta, ki ga je poslala za Poješaonom, zakaj je ta ujel tako malo ptic, ji je dejal:

»Nekaj časa sem mu sledil, potem pa sem ga ogovoril in sva nato skupaj lovila, dokler ni bil čas za povratek. Vendar nisva mogla najti več ptic, kot sva jih prinesla.«

Naslednje jutro je starejši fant dejal:

»S Poješaonom pojdem na lov, saj je loviti z njim zelo zabavno.«

Tako sta skupaj odrinila na lov. Sredi dopoldneva sta imela oba fanta že vsak dolg niz ptic. Pohitela sta na jaso, položila plen na kamen in dejala:

»Prišla sva. Tu so ptice. Pripoveduj nama zgodbe.«

Sedela sta na kamnu in poslušala zgodbe vse do kasnega popoldneva, ko je kamen dejal:

»Sedaj bomo počivali do jutra.«

Na poti domov sta fanta postrelila vse ptice, kar sta jih zagledala, toda bilo je že pozno in tako je bil njun plen skromen.

Še nekaj dni je minilo prav tako kot ta dva, potem pa je Poješaonova krušna mati dejala:

»Prav gotovo fanta ujameta več ptic, kot pa jih prineseta domov.«

In najela je dva moža, da bi ju sledila.

Drugo jutro sta ta dva moža sledila Poješaona in njegovega prijatelja, ko sta se odpravila v gozd. Ko sta fanta imela že mnogo ptic, sta prenehala loviti in odhitela na gozdno jaso. Moža sta ju sledila in skrita za drevesi videla, kako sta položila ptice na velik okrogel kamen, nato skočila na kamen in sedla ter s sklonjenima glavama poslušala neki človeški glas. Od časa do časa sta zamrmrala: »Hm.«

»Pojdiva pogledat, kdo govori s fantoma,« je predlagal eden od mož drugemu. Pohitela sta h kamnu in vprašala:

»Kaj pa počneta, fanta?«

Fanta sta bila presenečena, toda Poješaon se je znašel in rekel:

»Obljubiti morata, da ne bosta nikomur povedala.«

Moža sta obljubila, Poješaon pa je nadaljeval:

»Povzpnita se na kamen in sedita.«

Moža sta sedla na kamen, fant pa je nato dejal:

»Nadaljuj s svojo zgodbo, poslušamo te.«

Vsi štirje so sedeli s sklonjenimi glavami, kamen pa je pričel pripovedovati zgodbe. Ko se je že skoraj znočilo, je kamen dejal:

»Jutri naj pridejo vsi ljudje iz vaše vasi poslušat moje zgodbe. Povejte poglavarju, naj pripelje vse svoje ljudi in naj ima vsak od njih s seboj hrano. Posekajte grmičevje, da bodo ljudje lahko posedli okrog mene.«

Še isto noč je Poješaon povedal poglavarju o govorečem kamnu in o sporočilu, ki mu ga kamen pošilja. Poglavar je poslal sla, da je vsem družinam v vasi oznanil to sporočilo. Zgodaj zjutraj naslednjega dne so bili vsi v vasi pripravljeni, da odrinejo na pot. Poješaon je hodil prvi, vsa množica pa mu je sledila.

Ko so prišli na jaso, je vsak položil na kamen hrano, ki jo je prinesel, pa naj je bilo meso ali pa kruh. Posekali so grmičje in posedli.

Ko je vse potihnilo, je kamen spregovoril:

»Pripovedoval vam bom zgodbe o stvareh, ki so se pripetile pred dawnimi časi. Pred tem svetom je bil drug svet. Tisto, o čemer vam bom pripovedoval, se je zgodilo v tem prejšnjem svetu. Nekateri od vas si bodo zapomnili vse moje besede, drugi si bodo zapomnili samo nekatere od njih, spet tretji pa bodo vse pozabili – da, mislim, da se bo tako zgodilo. Vendar pa si mora vsak od vas zapomniti, kolikor si more. Odslej si boste te zgodbe pripovedovali med seboj. Torej poslušajte.«

Vsi so sklonili glave in prisluhnili vsaki besedi, ki jo je kamen izrekel. Od časa do časa sta fanta zamrmrala: »Hm.«

Ko je sonce že skoraj zašlo, je kamen dejal:

»Sedaj bomo počivali. Pridite spet jutri in prinesite mesa in kruha.«

Prihodnje jutro, ko so spet prišli in se zbrali okrog kamna, so ljudje videli, da sta meso in kruh, ki so ju pustili tam prejšnji dan, izginila.

Položili so prineseno hrano na kamen, posedli v krogu in čakali. Ko je zavladala tišina, je kamen pričel. Spet je vse do mraka pripovedoval zgodbe, potem pa dejal:

»Pridite jutri. Jutri vam povem še zadnje zgodbe o stvareh, ki so se zgodile pred davnimi časi.«

Zgodaj zjutraj naslednjega dne so se vaščani spet zbrali okrog kamna in ko je bila povsod tišina, je kamen začel pripovedovati zgodbe. Pripovedoval jih je do poznega popoldneva, nato pa rekel:

»Tako, končal sem. Te zgodbe morate ohraniti, dokler stoji svet. Pripovedujte jih svojim otrokom in vnukom, iz roda v rod. Nekateri si jih bodo zapomnili bolje od drugih. Ko pojdete h komu, moškemu ali ženski, da bi vam pripovedoval te zgodbe, ponesite mu kruha ali mesa, ali karkoli drugega imate, da mu poplačate njegov trud. Meni je znano vse, kar se je pripetilo na svetu, ki je bil pred tem svetom – in vse to sem vam povedal. Ko se boste obiskovali, pripovedujte si te zgodbe, da vam bodo ostale za vedno žive v spominu. In sedaj sem končal svojo pripoved.«

In tako se je zgodilo. Od govorečega kamna izvira vse, kar pleme Senekov* ve o svetu, ki je bil pred našim.

Govoreči kamen, indijanske pravljice, izbral in prevedel Dušan Ogrizek. Zbirka Zlata ptica. Mladinska knjiga, 1976.

*Seneke, irokeška plemenska zveza

Pravljice so, že odkar beležimo čas in morda še pred tem, sredstvo za premagovanje človeškega strahu skozi metaforo.

Jack Zipes

Domišljija je pomembnejša od znanja. Znanje je omejeno, domišljija pa se razteza čez ves svet.

Albert Einstein

Iztok Mlakar

Vesna Pernarčič

**V utilitarni dobi
je še toliko bolj pomembno,
da so pravljice spoštovane.**

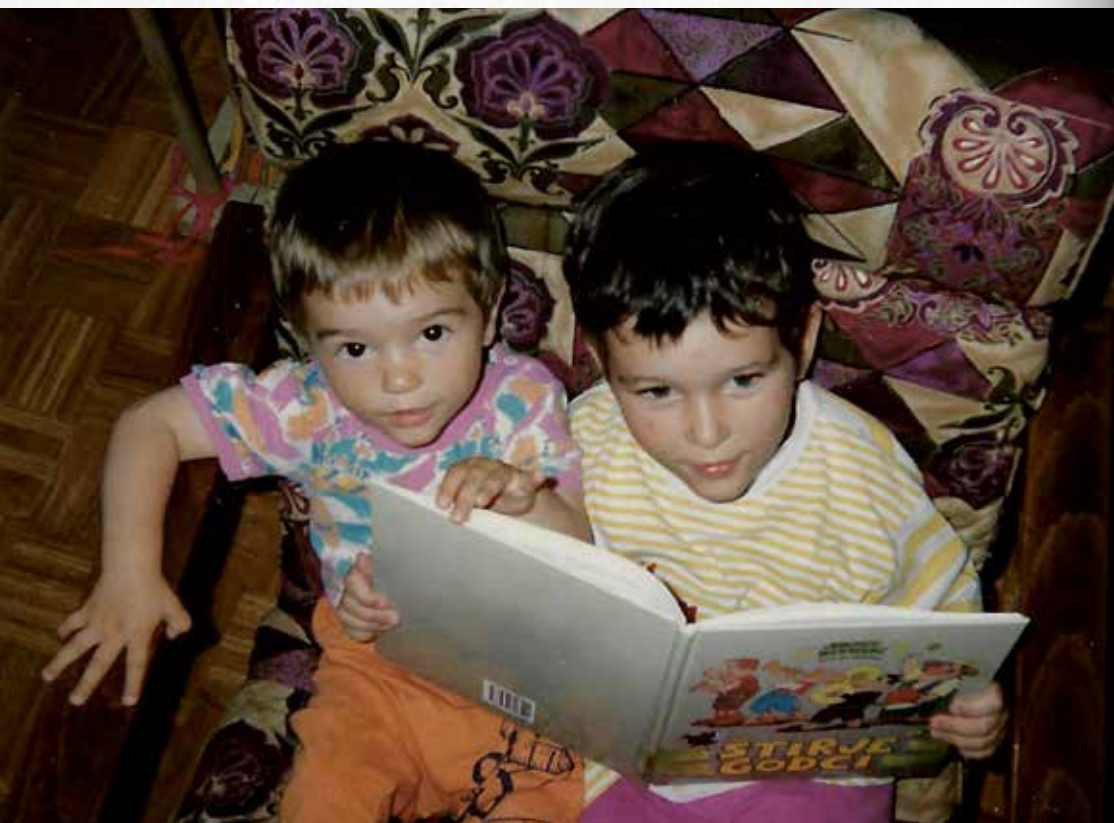
Charles Dickens

Urška Taufer

**Nekega dne boste dovolj stari,
da boste spet začeli brati pravljice.**

C. S. Lewis

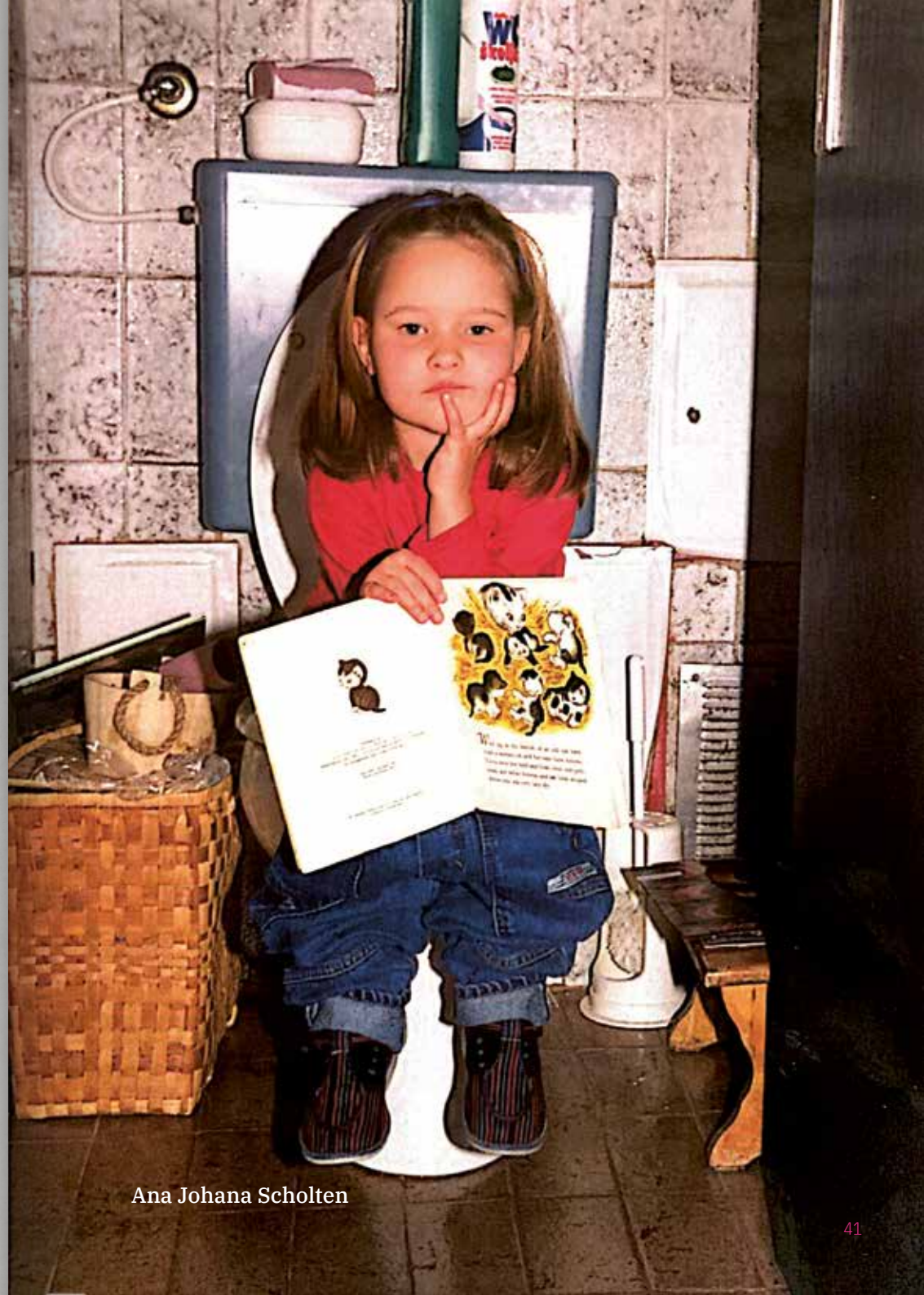
Doroteja Nadrah (desno) s sestrico Andrejo

Gregor Zorc

Blaž Setnikar

Ana Johana Scholten

**Ko se je prvi otrok prvič zasmeljal,
se je njegov smeh razlomil na tisoč
koščkov in vsi so poskakovali vse
naokrog. Tako so nastale vile.**

J. M. Barrie

Darja Reichman

Živa Bizovičar

Lucija Trobec

**Če želite, da bi bili
vaši otroci inteligentni,
jim berite pravljice.
Če želite, da bi bili še
bolj inteligentni, pa jim
berite še več pravljic.**

Albert Einstein

Gregor Luštek

Maja Cerar

Matic Starina

**Vse, kar si lahko
predstavljaš, je resnično.**

Pablo Picasso

Luna Pentek

Belinda Radulović

Branko Rožman

Borut Bučinel

Branko Hojnik z bratom Tomažem

**Svet resničnosti
ima svoje meje.
Svet domišljije
je brezmejen.**

Jean-Jacques Rousseau

**Pravljice
so več kot resnične.
Ne povedo nam le,
da zmaji obstajajo,
ampak da jih je mogoče
premagati.**

G. K. Chesterton

Kontakti / *Contacts*

Slovensko narodno gledališče Nova Gorica **/ Slovene National Theatre Nova Gorica**

Trg Edvarda Kardelja 5,
5000 Nova Gorica, Slovenija / Slovenia
T +386 5 335 22 00, **F** +386 5 302 12 70
info@sng-ng.si, www.sng-ng.si

Direktorica / *General Manager*

Mirjam Drnovšček

E mirjam.drnovscek@sng-ng.si
T +386 5 335 22 10

Umetniški vodja / *Artistic Director*

Marko Bratuš

E marko.bratus@sng-ng.si
T +386 5 335 22 10

Poslovna sekretarka / *Business Secretary*

Barbara Skorjanc

E barbara.skorjanc@sng-ng.si
T +386 5 335 22 10

Dramaturginja / *Dramaturg*

mag. **Ana Kržišnik Blažica**

E ana.krzisnik@sng-ng.si
T +386 5 335 22 15

Dramaturginja/ *Dramaturg*

Martina Mrhar

E martina.mrhar@sng-ng.si
T +386 5 335 22 01

Lektorica / *Language Consultant*

Anja Pišot

E anja.pisot@sng-ng.si
T +386 5 335 22 18

Dramaturginja in vodja Mladega odra Amo
/ Dramaturg and Chief of Young Stage Amo

Tereza Gregorič

E tereza.gregoric@sng-ng.si
T +386 5 335 22 02

Odnosi z javnostjo / *Publicity Manager*

Metka Sulič

E odnosizjavnostjo@sng-ng.si
T +386 5 335 22 50

Organizatorica / *Organizer*

mag. **Barbara Simčič Veličkov**

E organizacija@sng-ng.si
T +386 5 335 22 04

Vodja računovodstva / *Chief Accountant*

Neža Lango

E neza.lango@sng-ng.si
T 386 5 335 22 07

Tehnični vodja / *Technical Director*

Aleksander Blažica

E aleksander.blazica@sng-ng.si
T +386 5 335 22 14

Blagajna / Box Office

E blagajna@sng-ng.si
T +386 5 335 22 47

vsak delavnik / *workdays*

10.00–12.00 in / *and* 15.00–17.00

ter uro pred pričetkom predstav

/ and an hour before each performance

Spletna prodaja / Online ticket purchase

sng-ng.kupikarto.si

Svet SNG Nova Gorica / Council SNT Nova Gorica

Robert Gajser (predsednik / *president*), Klavdija Figelj (podpredsednica / *vice president*),
Martina Mrhar, Damjana Pavlica, Marjan Zahar

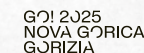
Strokovni svet SNG Nova Gorica / Expert Council SNT Nova Gorica

Andrejka Markočič Šušmelj (predsednica / *president*), Tereza Gregorič (podpredsednica / *vice president*),
mag. Alida Bevč, Igor Komel, Matija Rupel, Aleš Valič

Dejavnost gledališča financira Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije.

Del spremljevalnega programa sofinancira Mestna občina Nova Gorica.

Član Evropske gledališke konvencije

Sponzor

Medijska sponzorja

Gledališki list SNG Nova Gorica, sezona 2022/2023, številka 2

Izdajatelj SNG Nova Gorica

Predstavnica Mirjam Drnovšček

Urednici Marinka Postrak in Ana Kržišnik Blažica

Uredniški odbor Tereza Gregorič, Martina Mrhar, Anja Pišot

Lektorici Maja Cerar in Anja Pišot

Fotografinja Nada Žgank

Prelom Idejološka Ordinacija

Ilustrator Luka Seme

Naklada 300, Tiskarna A-media
SNG Nova Gorica ISSN 1581-9884

Cena publikacije je 2 evra.

